

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין התנאי
- למעשה
- בני היכלא
- ראש השנה באומן. סיבה לשמוח
- התחדשות. סיבה לחיות
- הזיקון של הגב המוחרם
- הגעת. מה עושים כאן?!
- רבי שלא מותר
- התורה הזמנית:
- לחייך בחברו היכן היה בר"ה
- ראש השנה וגילוי ההשגחה
- ר"ה באומן? לא מבינים. חוק.
- היטוב עבודה בשתי מישורים
- לנקות את מניעי החינוך
- אלול: תכניות משתבשות
- המשך דיני שאילת צרכי שבט
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עונג הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

נבראת כדי להתחיל

אדם חווה כל כך הרבה נפילות, והעולם מלא בכשלונות, אם כן למה זה אנכי. התשובה היא: לא נבראת כדי להצליח אלא כדי להתחדש

התוצאות. דבר שני - מתחשק לי. אבל כאן בדיק מחמיצים את הויטמיין העיקרי שהפרי הזה יכול להביא, והיא ההתחדשות.

עבודת הארץ מלאה בתלאות, אכזבות וחששות. כשסוף סוף רואים תאנה שהבשילה הלב מתרונן

” העצירה מאפשרת להתחדש. כשאדם עוצר, שומר את הראשית וממתין עמה, יש לו כח לחוש את ההתחדשות.

בשמחה. כביכול הפרי מחייך אלינו חיוך מעודד ואומר: הנה, יש תוצאות. אבל יש בפרי עוד משהו. הפרי איננו רק תגמול על העבודה אלא סם חיים, יש בו את הכח שיאפשר לך להמשיך הלאה לעבוד, בתנאי שלא תקלקל את נקודת ההתחדשות.

כשאדם אומר לעצמו: איזה יופי, מה עשיתי, כמה הצלחתי, הוא הורס את כח ההתחדשות. אם זה בא ממך, זה לא חדש אלא ישן. כך גם בתאוה, כשהיא משתלטת - ההתחדשות נאבדת. לכן התורה מצווה את עובד האדמה לעצור ולבלום, ולכרוך אותה בגמי. העצירה מאפשרת להתחדש. כשאדם עוצר, שומר את הראשית וממתין עמה, יש לו כח לחוש את ההתחדשות, ולא להעיב עליה עם תאוה או גאווה.

התקווה שבהתחדשות

המדרש אומר על הפסוק 'בראשית', שהעולם נברא בשביל מצות ביכורים. העולם הזה הוא סיפור מייאש וחסר סיכוי, כי תמיד אנשים מקלקלים ויקלקלו. הקב"ה ידע מראש שאדם עתיד לחטוא והמציאות עתידה להיכשל. ולכן המלאכים שאלו למה בכלל לברוא אותנו. התשובה היא שהוא נברא בשביל אותם התחלות חדשות. הקב"ה ידע שנתחיל תמיד מחדש למרות שנקלקל, ובשביל זה הוא ברא את העולם.

התורה מלאה במצוות וחוקים, ואדם שואל את עצמו: ואם לא אחזיק מעמד? ואם אכשל? אומרת מצות ביכורים: הקיום שלך מבוסס על כך שאתה מקבל על עצמך להתחדש תמיד, ולנצל כל הזדמנות של משהו חדש כדי להתחדש תמיד ביחד. ואם תהיה בהחלטה כזאת, גם אם תקלקל, שווה להקב"ה לברוא את העולם ולהחזיק אותך, עבור ההתחדשות.

פרשת כי תבוא עוסקת בדבר החשוב ביותר כאשר נמצאים 'בפנים'; בתוך הבית, בתוך הארץ, ובתוך הקדושה. פרשת 'כי תבא' עסקה בעיקר בהמון ציונים ואזהרות, פרשת 'כי תבא' עוסקת בעיקר בצורת קבלת הדברים. המילה 'היום' וההדגשה שהדברים מתחדשים בכל יום, חוזרת על עצמה הרבה בפרשה.

עם ישראל מגיע לארץ ישראל לאחר מסע ארוך, ארבעים שנה במדבר והרבה הרפתקאות. כשאדם חוזר ממסע ארוך ומפרך, הוא עייף וייגע. כשהוא משתחרר מכלא או חוזר ממלחמה, הוא מותש ואין לו כח לחשוב על כלום. אבל התורה אומרת 'והיה כי תבוא אל הארץ' - מיד תביא ביכורים. במצות ביכורים טמון כח גדול, שעם ישראל זקוק לו כבר הרבה זמן, כח ההתחדשות.

לפני הכניסה לארץ, התורה מלמדת אותנו המון מצוות, איך להתנהג וממה להימנע. ברגע שנכנסים לארץ, התורה עוברת לדבר על יסוד עוד יותר חשוב, יסוד ההתחדשות. ארץ ישראל היא התשתית לקיומו של עם ישראל, היא הבסיס לעבודת ה', והיא היסוד לקיום האדם, והתשתית הזאת היא ההתחדשות. בלי התחדשות אין חיים, אין המשכיות, אין עם ישראל ואין עבודת ה'.

האדמה תמיד מתחדשת, ואדמת ארץ ישראל היא יסוד ההתחדשות. ולכן, בחוץ לארץ הדגש הוא על המצוות והחוקים, כי שם החשש הוא שאנו עלולים לשכוח את מה שציוו אותנו, אבל בפנים - בתוך הארץ ובתוך הקדושה - שם אין חשש ששכח, יש חשש שנתרגל ונהפוך להיות חלק מהשגרה. ולכן, בחוץ מזהירים אותנו על המצוות ובפנים על ההתחדשות.

גאווה ותאוה

מה עלול להרוס את אותה התחדשות? שתי סיבות מרכזיות: גאווה ותאוה. אדם גאה אינו מסוגל להתחדש. יסוד ההתחדשות נמצא באדמה, וככל שאדם מתרחק ממנה ומתגאה, כך הוא רחוק מנקודת ההתחדשות שנמצאת דווקא למטה. גם התאוה גורמת להתרחק מהתחדשות ולהפסיד את אותה חוויה מחודשת. אם אדם לא מסוגל להמתין אלא חוטף מיד ואוכל, הוא לא יחווה את נקודת ההתחדשות שיש באותו הדבר.

במצוות ביכורים התורה נותנת מענה לשני הגורמים הללו. אדם רואה תאנה שהבשילה - החשק הטבעי הוא לשלוח יד ולבלוע אותה. החשק הזה נובע מגאווה ותאוה. דבר ראשון זה שלי, עבדתי על זה והנה

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

חזק ואמץ ושומח נפשך בראש השנה

יש' א' נח ראש חודש חשוון תקצ"ד

אהובי בני חביבי, מקתבך קבלתי ביום ו'. והנה ברב מקתבך אני על פי שקול צעקתך עולה לשמים, אך ברבם אתה בעצמך משיב השבתך בצדק השובה נלונה ואמתית. בפרט מה שפכת במקתבך הסמוך שאין לך מקום לנטש פי אם לקבע עתים לתורה, אמת וציב ונכון וקיים וישר וכו' הדבר הזה, פי בודאי תורה ותפלה הוא עקר הבית מנוס, מקל מה שעובד על האדם בכל יום, וזמן שאמרו ר"ל בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין. ותדע נאמנה שמעודי עד היום הזה, נמטע לא היה עת שלא עבר עלי כל מה שעובר עלי, ובכל פעם נדמה לי שנקמט אפס תקוה חס ושלום, לולא ה' עזרתה לי בכל יום בדרתי הנפלאים שהקדים לחיותנו בשבועה משיב טעם וכו' על ידי החלל נובע מקור חקמה וכו' וכו' זכר פי אין שום זמן בעולם, והכל הולך ופזרד כצל עובר וכו', ובצל עובר הזה יכולין לבלות קצת בתורה קצת בתפלה קצת בשיוחה וצערקה ושונה ואנחה ולתלות עיניו להשם יתברך, קצת בשיוחה עם בני אדם במלי דשמאי ובמלי דעלמא. קצת בעסקי משא ומתן ופרנסה קצת בהתרחיית לקיים הגוף שהם אבילה ושתיה ושנה וכו', ובתוך כך חולף ועובר היום, והעקר לבלי לחוש מיום לחברו, ואל יבהלו רעיון לא מן העבר ולא מן העתיד, חזק ואמץ ושומח נפשך בראש השנה הקשר, ובמה שאנו מקימים ומחפנים להיות על ראש השנה הסמוך הבא עלינו לטובה, וחדות ה' היא מקנה לעסק בתורה כמה שעות בכל יום ובתפלה ושיוחה וכו'. דברי אביה. נתן מברסלב.

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	מספר	מסנה	לכות	מסנה	דף	עלים
יום	לחודש	מספר	מסנה	לכות	מסנה	דף	לחודש
שבת	כ	קסו:	ע	פ.	נב	קב	קב
א	כא	קסו:	קא	פ:	נג	קג	קג
ב	כב	קסו:	קב	פא:	נד	קד	קד
ג	כג	קסו:	קג	פא:	נה	קה	קה
ד	כד	קסו:	קד	פב:	נו	קו	קו
ה	כה	קסו:	קה	פב:	נז	קז	קז
ו	כו	קסו:	קו	פג:	נח	קח	קח

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן תניינא. סימן מ'

הגנבה הגדולה והתיקון

רבי נתן דיבר פעם שיחה מענין לדון לכף זכות, והוא דיבר מאד חריף. היה נוכח שם אחד - הוא שמע את השיחה, והמתין. לאחר שרבי נתן גמר את השיחה, הוא ניגש אליו ואמר: 'רבי נתן, יש לי ענין לדבר עמכם, חשבתי שאני כבר אבוד, לעולם כבר לא תהיה לי תקוה, אמנם לאחר השיחה שלכם, אפשר תהיה לי עוד איזה תקוה בעולם'---

הוא סיפר לרבי נתן את סיפורו - על אף שאנ"ש כבר יודעים מזה, אעפ"כ נחזור על זה שוב:

האיש הזה היה וילנאי, בוילנה היה בית כנסת, בית הכנסת עשיר מאד, ספרי התורה היו מעוטרים עם כתרים של כסף וזהב אמיתי, עשירות גדולה היתה שם.

גנבים שמו עיניהם על בית הכנסת הזה, לגנוב את הרכוש הזה המונח שם על ספרי התורה. אבל לא הסתדר להם זמן מותאים לבצע זאת, היות שהיה שם שומר בתמידות, ששמר ביום ובלילה על רכוש בית הכנסת.

הגנבים טכסו עצה מתי יוכל לבוא לגנוב בבית הכנסת, והחליטו על יום כיפור בלילה, בליל כל נדרי. הציבור הרי אומרים תהלים, הציבור קצת יושן, והשומר לא נמצא אז, אז תהיה הזדמנות לשדוד את כל הרכוש של ספרי התורה. ואכן הוציאו לפועל את זממם, וגנבו את כל הרכוש.

באים לבית הכנסת מוקדם, פותחים את ארון הקודש והנה, כל הרכוש איננו. אתמול בערב היו כל הכתרים על ספרי התורה, והיום לא נמצא כלום. 'גוואלד', בליל כל נדרי, שיעשו גנבה כזו... צעקה נוראה היתה שם. הרבנים והגדולים שהיו שם עשו 'חרם'. כל מי שיש לו שייכות לגנבה, וכל מי שמעורב, וגם כל מי שידוע משהו מהגנבה, הוא בחרם אם לא יגלה.

ואמר היהודי רבי נתן 'אני לא הייתי הגנב, אבל ידעתי מהענין, וא"כ גם אני בתוך החרם' חשבתי לעצמי שאני אבוד לתמיד, אין לי כבר תקוה. אבל כשמעתי ממכם כזו התחזקות, רציתי לשאול ממרם אם גם לי יש עוד איזה תקוה...'

מה שרבי נתן אמר לו, אין אנו יודעים, רבי נתן חיזק אותו שגם יש לו פתח תקוה, וכמוכן עצות הכל ע"פ התורה.

לומדים אנחנו מסיפור זה כשמציירים לגד ענינו כזה דבר, ליל יום כיפור, חרם, ורבי נתן את האדם הזה גם כן חיזק! לאיש הזה הוא גם אמר 'אתה גם כן לא אבוד'...

סדר ההנהגה על הציון הק'

תו' נ' עד שהדיבורים יצאו מעצמותיו, ויבקש מלפניו שיוריהו הדרך הישר שיזכה לתשובה שלימה בזכות הצדיק השוכן כאן.

והעיקר שיתודה מתוך התקשרות גמור לצדיק בכל לבבו מתוך אמונה שבוודאי יגמור תיקונו הצריך לו, ושבוודאי עתה על ידי הוידוי נחרבו כל בניני הסט"א, ומעתה יש לו כבר הכח להתחיל מחדש בתיקון המלכות לידע ממצאיאות השי"ת (ליקו"מ ד').

קבלה על העתיד

רבינו לאחר הבטחתו הנוראה להוציא כל אחד ואחד משאול תחתיות אפילו אם יהיה איך שיהיה, הוסיף ואמר 'רק מעתה יקבל על עצמו שלא ישוב לאוולתו ח"ו, ואע"פ

שא"א להבטיח כך, עכ"פ בשעת הקבלה, צריך שיתכוון באמת שעשוי ברגע זה, במצב של תשובה ודיקות בו הוא נמצא עכשיו, בוודאי לא ישוב לאוולתו.

תורה ותפילה על הציון הק'

ראוי להרבות בלימוד ובאמירת תהלים בהתעוררות הלב ושאר תפילות על הציון הק', וכמו שרבינו הק' גילה רצונו בזה כמה פעמים שיהיה לו תענוג גדול מזה.

בקשות

העיד ראב"ן ז"ל: כשמתעקשים על הציון פועלים! היינו שאפשר לפעול בציון ישועות עצומות כמו שרואים בחוש, שכשמתעקשים ומתפללים מעומק הלב פעם אחר פעם, פועלים ישועות נפלאות בכח הצדיק הנפלא והנורא, וכמוכן שהעיקר הוא התעקשות לשוב בתשובה, שזהו עיקר עסקו של רבינו ז"ל.

ציונו הקדוש

בשעה שעומד על הציון הק' יאמין שכעת ממש עוסק רבינו ז"ל בתיקונו, ובוודאי מקשיב ושומע לכל מילה היוצאת מפיו, וכמו שאמר בפירוש בסוף ימיו לבתו שמיתתו היא רק כמי שיצא מחדר לחדר שאם תבוא אל הדלת ותצעקי "אבי אבי" לא אשמע דבריך!?! ומי שמאמין בזה נזהר מאוד בקדושת הציון, מתוך אמונה שנשמת הצדיק כאן ופועלת בשבילו, כי התענוג של הצדיק לאחר הסתלקותו, הוא לירד ולהעלות הנשמות שנפלו, ולעוררם בתשובה, כמובא הרבה בליקו"ה.

מקוה

נהגו לילך למקוה מתוך כוונה להתקדש ולהטהר לקבל התיקון הנפלא, וככהנה לפני שנכנסים אל הקודש פנימה.

אמירת התיקון הכללי

רבינו ז"ל הבטיח לכל הפוקדים את ציונו הק' שיתנו פרוטה לצדקה בעבור נשמתו ויאמרו תיקון הכללי, שיניח עצמו לאורך ולרוחב להושיעו ולתקנו אפילו אם עבר מה שעבר.

התיקון הוא גם באמירה בלבד אפילו בלא כוונה, וכמו שאמר רבינו בפירוש, אבל בוודאי טוב יותר לומר בכוונה, וישתדל לאמרו בלב נשבר באמת על כל עונותיו, ויבטח בכוחו של הצדיק הק' שבוודאי יושיעו.

וידי דברים לפני הצדיק

לאחר אמירת התיקון יתודה על עונותיו שזוכר עדיין, ויפרש כל ליבו לפני השי"ת בתפילות ותחנונים ויודים מתוך פנימיות פנימיותו בבחי' כל עצמותיו תאמרנה (עי')

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לדבר לשון הרע על כל אחד מישראל בין איש בין אשה בין קרוב ובין רחוק. אפילו אם המדבר משער שאותו אדם שעליו הוא מדבר אינו מקפיד על מה שאומר עליו מחמת אהבת הקורבה שביניהם כגון בן או בת שאינם מקפידים על מה שההורים אומרים עליהם או מחמת ענוה יתירה, מכל מקום יש בזה איסור לשון הרע שבין אדם למקום, שאין הקב"ה רוצה שידברו בגנות בניו. נכשלים בזה לפעמים שהבעל מדבר רעות על אשתו ומשפחתה או האשה על בעלה ומשפחתו ואפילו אם כוונתם רק לבדיחה, יש בזה איסור לשון הרע.

(קיצור הל' לשון הרע פ"ד סעיף א)

על ידי רדיפת שלום, זוכין לכבוד בעולם הזה, ולחיים בעולם הבא:

(ספר המדות שלום ב)

הליכות

שיחות ומנהגים

הקיבוץ הקדוש

וכבר יש רבים מאנ"ש אשר קמעט ש'לא הפירו ולא ידעו ולא ראו גם שום אהד מתלמידי הקדושים זכרוננו לברכה, ואף על פי כן בוער בלבם עסקיו ועניניו של רבנו הקדוש זכרוננו לברכה פא"ש יוקדת ממש ושותים בצמא את כל דברי ודברי תלמידי הקדושים זכרוננו לברכה והם עליהם ממש פמים קרים על נפש עיפה ועוברים את ה' באמת בכל לבם ובכל נפשם והכל בכח קדשת ההתנצצות הארת הדעת הקדוש ש'נשאור בעולם מרבנו הקדוש זכרוננו לברכה על ידי חבירי ותלמידי הקדושים ועקר יסוד קיים על הענין זה הנ"ל הכל הוא על ידי הענין הקדוש של ההתנצצות וההתאספות יחד של כל אנ"ש על ראש השנה וגם כפי אשר נתבאר למעלה ש'רצון רבנו זכרוננו לברכה היה שגם אחר הסתלקותו זכרוננו לברכה יהיו כל אנ"ש באגודה אחת וקשר אחד. (שם סימן סא). (שח שרפי קחש - חלק א (רח)

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה מ' תניינא - התורה הזמנית

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

מי ש'יודע מארץ ישראל, שטעם באמת טעם ארץ ישראל, הוא יכול להבין באחר, אם היה אצל צדיק על ראש השנה אם לאו, ואם אותו הצדיק הוא גדול במעלה או קטן, ואם הוא צדיק אמיתי אם לאו, או אם הוא בעצמו צדיק.

פי טעם ארץ ישראל יכולין לציר לפני מי ש'יודע טעם שכל. פי רק מי שהוא איש בור, אי אפשר לו לידע זאת, אבל מי ש'יודע משכל, בגון לומדים שמרגישים מעט טעם השכל בפשט וקש'אי פדרך הלומדים, או חכמים בחכמות אחרות, שמרגישים טעם שכל, יכולין להבין טעם ארץ ישראל, פי 'אוירא דארץ ישראל מחכים' (בגא בתרא קנא, ובזהר פינחס דף רמה, ובתקון כב). וטעם החכמה והשכל בודאי יקר מאד, אך עקר מעלת קדשת ארץ ישראל הוא רק על ידי השגחת השם יתברך. ומחמת שהשם יתברך מסתכל בארץ ישראל תמיד, כמו שפתיב (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלוקיה ביה מרשית השנה ועד אחרית שנה", על ידי זה ארץ ישראל מקדשת ואיירה מחכים, פי עינים על שם החכמה, פי התפתחות החכמה נקרא בחינת עינים, כמו שפתיב (בראשית ג): "ותפקחנה עיני שניהם", ופרש רש"י: "על שם החכמה נאמר". ומחמת שעייני ה' בארץ ישראל, שמסתכל ביה תמיד, על ידי זה 'אוירא דארץ ישראל מחכים'.

התכלית להכיר בחבירו אם היה אצל צדיק אמיתי בר"ה

במאמר הקודמים נתבאר העניין של טעם ארץ ישראל באמת שהוא הטעם הפנימי של השכל שמאיר לאדם בתוך לבו באופן שכל חייו משתנים על פי זה, ונתבאר שזהו בחינת כח הראייה שיש בארץ ישראל, שהשכל מאיר באופן כזה כאילו רואה את הדבר בעיניו, ונתבאר עוד על פי זה המשך העניין שמבואר בדברי רבינו שע"י טעם ארץ ישראל באמת יכולים להכיר בחבירו אם היה אצל צדיק אמיתי בראש השנה ואם הוא בעצמו צדיק, שלכאורה קשה מאוד להבין מה היא עניין הכרה זו, ומה התועלת בה, ונתבאר מעט עניין זה שהכוונה לקבל מחבירו את ההארה של הטעם שכל שקיבל מהצדיק, ובעיקר בראש השנה.

ביאור עניין גדול במעלה או קטן וצדיק אמיתי

ובסיום עניין זה יש לבאר את הלשונות שהזכיר רבינו שע"י טעם ארץ ישראל יכולים להכיר באחר אם היה אצל צדיק אמיתי אם לאו, ואם הוא גדול במעלה או קטן, שלכאורה צריך להבין מה ההגדרה של גדול במעלה או קטן, ומה ההגדרה של צדיק אמיתי, [ובאמת מבואר בזה שיש דעות בזה, ויכול להיות גם קטן במעלה שהוא עדיין גוד צדיק אמיתי, ויש דעה שכבר אינו בכלל צדיק אמיתי].

ומתוך דברי רבינו בכללות המאמר ניתן להבין שזה גופא הדרגות האמורות כאן, היינו הדרגה הזו שיש לצדיק להאיר למתקרים אליו טעם שכל אמיתי, שהוא אור פנימי של שכל שמאיר בלב האדם באופן שכל חייו משתנים עי"ז ואור השכל הזה נכנס לתוך כלים, היינו לתוך עצות ודרכי התורה, וכפי שנתבאר במאמרים הקודמים.

כשהרבי משתטח לאורך ולרוחב

באחת מאותן נסיעות, הצליח רבי צבי אריה לארגן קבוצה לאומן. אולם כדי לקבל את האישורים, היה צורך לפחות בעשרה איש. הדבר היה כרוך בקשיים גדולים; רבים פחדו לסכן את עצמם בכניסה בידועין לתוך גוב האריות הקומוניסטי, ומי שכן הביע נכונות לכך, נמנע עקב ההוצאות הכספיות הגבוהות שהיו כרוכות בנסיעה זו.

לאחר מחשבה, ניגש ראבי"ר רונפלד אל מיועדנו איש העסקים החילוני שנמנה על תלמידיו, והציע לו להצטרף לנסיעה. ענין ההשתתחות על ציון רבינו לא היה זר לו לצעיר, הוא זכר מילדותו את דברי הרב על ההבטחה הגדולה. אולם הוא לא התלהב לצאת להרפתקה מפוקפקת זו, ולהזכירם, בימי הקומוניסטים עסקינו. אולם כשראה את הלהט של הרב רונפלד, שאלו "האם אתה מוכן שאצטרף לנסיעה גם אם אינני מתחייב לחזור בתשובה? אומר זאת הכי ברור שאפשר; אני מוכן לנסוע, אבל לא לשנות את דרכי". "בוא אנתנו, לא נדרוש ממך שום תנאי" ענה לו הרב, כשהוא סמוך ובטוח ככוח הצדיק הגדול, ובגדולת הבטחתו.

הצעיר הצטרף לנסיעה, הגיע לציון הקדוש ואמר את התיקון הכללי עם יתר חברי הקבוצה ביבושת, כשהוא טורח להזכיר לרבו גם ליד הציון הקדוש, "אני חוזר לאמריקה וממשיך לעשות מה שאני רוצה".

וכך מספר כעבור יובל, אותו צעיר, שכיום הינו ראש משפחה חסידית ענפה בליעה"ר: "חזרתי לאמריקה מתוך כוונה להמשיך בשגרת חיי. אולם משהו לא הניח לי. ניסיתי להתניע את הרכב בשבת - והרכב נתקע; התכוונתי לצאת לטיול לפני יום כיפור - וחליתי פתאום בשפעת. מה שרק ניסיתי לעשות שלא על פי התורה - לא צלח. הרגשתי שרבינו הקדוש רבי נחמן מחזיק אותי בידי האמונות, פשוטו כמשמעו, ולא נותן לי לחיות חיים חילוניים. מה אומר ומה אדבר, אחרי תקופה זכיתי לשוב בתשובה שלמה לאבא שבשמים!"

אמריקה של תקופת אחרי השואה, משולה היתה למדבר רוחני. רבבות ילדים יהודים גדלו בה ללא שידעו דבר על יהדותם. לתוך מצב זה נשלח החסיד הנלהב רבי צבי אריה רונפלד, שכונה "ראביי רונפלד" בפי מכיריו ותלמידיו הרבים. בלבו הבעור הצית את שלהבת הקודש בילדים רבים, הוא יסד בית ספר של יום בשבוע, ובדרכו המיוחדת קרב את ילדי ישראל שהגיעו ממשפחות הרחוקות משמירת תורה ומצוות. יום ראשון בשבוע, יום המנוחה בארצות

אסף את אבני הקודש הרב צבי אריה רונפלד זצ"ל

הברית, בו סגורים בתי הספר הכלליים, היה היום בו העביר לגדיים הרכים אמונה טהורה ויסודות יהודיים בהתאם לכלי הקיבול שלהם.

לא מעטים מאותם ילדים שבו בתשובה שלמה והקימו משפחות נאמנות לה' ותורתו. במסגרת פעילותו סיפר להם הרב רונפלד גם על ציון רבינו הקדוש שבאומן ועל ההבטחה שהבטיח רבינו לכל באי ציונו. אחד מתלמידיו באותן שנים, שהגיע ממשפחה אמידה ומבוססת, גדל והיה לבחור צעיר, איש עסקים בכל הוויתו. הקשר שלו ליהדות היה קלוש ביותר, אולם מעת לעת נהג להגיע לשיעורי של ראביי רונפלד, שם קיבלה נשמתו מעט מזון רוחני וטעם מתיקות תורה וחסידות. עם זאת, הצעיר לא שמר מצוות ואף לא הביע רצון לבצע מהפך בחייו "השלוים".

באותה תקופה החלו הנסיעות הנחשונות הראשונות מארצות הברית לאומן. ר' גדליה פליער, מתלמידי הרב רונפלד, היה זה שפתח את הדרך, ורבו המשיך בה במסירות נפש כשהוא מביא עמו קבוצות יהודים לציון רבינו.

לחידודא

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:
איזה תורה בליקוטי מוה"ר, עצם לימודה מסוגל לקדושה? לימוד תורה ו' עי' ליקו"מ תנינא סי' פח בסופו: "היינו לעין אמות המאמר ולזנות להבין בו ולעשות עמו איזה עבודה בעבודת השם".

הזוכה: לייבלע ווייסמאן, בני ברק
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

"ואי אפשר לקלקל ולסתור עצה הזאת בשום אופן, מי שירצה לקיימה" על מה נאמר?

לכבוד מכוון 'עלה לתרופה' היקרים!

מכתב זה נכתב אליכם מעיר הגעגועים אומן, עיר בו איווה לו למושב 'לעסוק בו בתיקון העולם לדורות' כלשון מוהר"ן זיע"א. אינני יודע מי הוא זה שבחר בתורה זו - מ' תנינא ללכת בו בימים אלו, אך ברור כשמש שזהו בהשגחת השי"ת נפלאה, וקצת אנו רואים בעינינו.

מי שנמצא כאן באומן - לא צריך הסברים. פשוט רואים בעיניים.

רבינו מדבר בתורה הזו על עיניים של התפארות מהקיבוץ של הצדיק, והנה ראה זה פלא: הקיבוץ האדיר התחיל גם התחיל. שוב יושבים להם בצוותא חדא כלליות עצום וקצוות חדים כל כך, שאין שום סיכוי שיפגשו יחד בשום אופן. יושבים יחד חסיד אמריקאי

מבוגרי סאטמר שלא נכנס לארץ מטעמים קנאיים, כשלצידו יושב מתנחל מבית אל שכעת הגיע לכאן אחרי שקיבל אישור לחופשה מהמטרה... יושב לו בחור שהגיע מאילת, 'פרא גדל שיער ראשו', מיני מתכות פזורין על ראשו באופן משונה, אך לצידו יושב דיין ומורה צדק, ירא שמיים שאין לו בעולמו אלא ד' אמות של הלכה... ועוד ועוד קצוות שונים, השונים עוד הרבה מאלו שכתבתי, אך החילוקים עדינים ועמוקים מיני... רח"ל. ומה מחבר בין כולם?!

זה הצדיק הגדול, רופא הנפשות, שמנשב בליבו של כל אחד ואחד, שכל אחד מרגיש שיך. ולא רק שיך, אלא הכי הכי שיך. כל אחד הוא ראשון בתור אצל הרופא. אף אחד לא מרגיש שעקפו אותו בתור...

האם יש פלא כזה בעולם?! האם יש מקום כזה בעולם?! היש התפארות גדול מזה?!

כעת השלב להתחיל לראות את ההתפארות הזו בעצמנו. שאנחנו נתחיל להסתכל בעיניים של התפארות. הרי זה התכלית בתורה זו, שנתחיל להסתכל נכון, לראות את חלקי הטוב של כל אחד מתחברים לצורך הנשמות הענק של הצדיק. הרי לכולנו יש טוב, רק בואו נסתכל עליו ונראה איך הצדיק לוקח רק את החלק הזה, ועם זה הוא מחבר אותנו יחד.

ומה עם הרע? רבינו כבר ענה. הרע יכול ממילא. כל העולם לקחו מרבינו את שיטת ההסתכלות בטוב. בואו ניקח את זה גם אננו.

מנחם אליהו ריגרמאן

וממילא מובן שמי שאינו עוסק כלל לתת למתקברים אליו אור של דעת ושכל כזה, זהו גדר של היפק מצדיק אמיתי, אבל אם בכוחו להאיר בהם את אור השכל הזה, זהו בחינת צדיק אמיתי, אלא שיש בזה דרגות, שזה מה שמזכיר רבינו שיש קטן במעלה וגדול במעלה, והכל סובב סביב העניין הזה כמה יש לצדיק הזה כח להאיר אצל האדם את הטעם שכל האמיתי, שעי"ז הוא יכול לחיות עם אור ההשגחה בכל רגע ורגע, וגם בדברים הגשמיים, וכפי שנתבאר במאמרים הקודמים.

אם הוא בעצמו צדיק

והנה רבינו מוסיף בלשונו עניין נוסף והוא ההכרה אם הוא בעצמו צדיק' וכלשונו 'הוא יכול להכיר באחר, אם היה אצל צדיק על ראש השנה, אם לאו. ואם אותו הצדיק, הוא גדול במעלה, או קטן. ואם הוא צדיק אמיתי, אם לאו או אם הוא בעצמו צדיק'.

ולכאורה ניתן להבין שהכוונה על אותו אחר שיכולים להכיר בו אם היה אצל צדיק על ראש השנה או לא, וע"ז מוסיף שיכול גם להכיר אם אותו אחר בעצמו צדיק, אבל באמת ניתן להבין באופן נוסף שהכוונה על האדם בעצמו, שעי"ז טעם ארץ ישראל יכול האדם להכיר בעצמו אם הוא צדיק (יש לזה ראיות בהמשך המאמר, ואולי יתבאר בהמשך).

ועל פי הנ"ל מתבאר העניין היטב, שאין הנקודה רק לידע מהי הדרגה של האדם, אלא לקבל את נקודת הארת השכל שקיבל מהצדיק, ולכן גם נצרך לאדם להכיר את עצמו, איזה נקודה הוא קיבל מהצדיק, והאם כבר זכה לבחינת הארת השכל באופן כזה שכבר הוא בעצמו בבחינת צדיק לפי מדרגתו, או שעדיין לא זכה להוציא לפועל את דרגת צדיק שבו.

כי באמת כל ישראל יש להם בחינת צדיק כמבואר בדברי רבינו (ליקוטי מוהר"ן סימן ט), והיינו כי כל אחד מקבל מהצדיק המופלג את הארת הדעת והשכל ששייכת לנשמתו, ואם זוכה להוציא אותה לפועל כראוי, אזי הוא זוכה להיות בבחינת צדיק, ועל האדם מוטל לראות אם באמת כבר זכה לבחינת צדיק הזו, או שלא, ואם עדיין לא זכה, צריך לחפש הרבה אצל הצדיק עד שיזכה לקבל את ההארה המיוחדת ששייכת לנשמתו, עד שיזכה עי"ז להיות בבחינת צדיק.

על האדם לדעת שהוא חלק מההתפארות

כי על כל אחד לכדוק כל הזמן אני צדיק או לא, היינו אם אני מרגיש שהייתי בראש השנה אצל רבינו, אני חלק של דבר נפלא. כל תיקוני העולמות תלויים בי, ואני מאמין בכל ברכה ותפילה שלי, שזה פועל למעלה דברים נוראים בדרגות של צדיקים, כי אני מקושר לרבינו, ורבינו מעלה את הכל, וממילא אני אומר תיקון חצות ועושה תשובה ויש לי רצון להכי גבוה, כי אני יודע שאני שיך למקום גבוה ואני חלק מהקיבוץ של הצדיק שהוא עיקר ההתפארות (וכמו שמבאר מוהר"ן בהלכות השקמת הבוקר הלכה א אות יב שאף שאמר חז"ל 'אפילו כל העולם אומרים לך צדיק אתה, היה בעיניך כרשע, שאמר 'כרשע' אבל לא רשע ממש, כי אם אדם מסתכל על עצמו כרשע הוא עלול ליפול בדעתו).

נקודה נוספת שיש להתבונן כאן בלשון רבינו: 'כי טעם ארץ ישראל יכולין לצייר לפני מי שיוודע טעם שכל', וצריך להבין מהו הלשון 'לצייר', מהו הציור האמור ומה עניינו, ויתבאר בעז"ה במאמר הבא.

טעם גן עדן

ליקוטי מוהר"ן למעשה | תורה מ' [ה]

עבודת ראש השנה - לגלות את ההשגחה מדרגה לדרגה בכל השנה

[א] בארץ ישראל מתגלה ביותר השגחת השם יתברך, וכמו שכתוב 'תמיד עיני ה' אלוקיך בה מראשית השנה עד אחרית השנה'.

ולכאורה יש להבין למה הפסוק מרגיש ענין 'ראשית ואחרית' של השנה, אם ממילא השם יתברך משגיח תמיד על ארץ ישראל, מהו אם כן החילוק בין ראשית השנה לאחריתה.

אך באמת מתגלה בזה עצה עמוקה ביותר בלימוד השגת ההשגחה, ובעיקר בעבודת ר"ה.

[ב] כאשר אדם זוכה שעיני שכלו נפתחים אזי זוכה להשיג את 'חכמת ההשגחה' - לראות בעיני שכלו איך ה' מתנהג עמו ומוליכו יד ביד בהשגחה מופלאה. אך עיקר התענוג של השגת ההשגחה הוא כאשר ההשגחה הולכת ומתפתחת.

כמו טעם של שכל אמיתי, שבתחילה הסוגיא מבולבלת בלי ברור, עד שנעשה 'התפתחות החכמה' ומתנוצץ 'מרחוק' יסוד חדש בהבנת הסוגיא, שמרחוק נראה שישוד זה יבאר את כל הסוגיא. ובהמשך, ככל שחושב ומחפך במחשבתו היסוד, כך הולך ומתפתח המהלך, ועוד עניינים וחלקי הסוגיא מתיישבים לפי היסוד החדש, עד שמעט מעט הסוגיא הולכת ומתבהרת.

כל התהליך הזה של התפתחות החכמה מדרגה לדרגה הוא עיקר התענוג של טעם שכל של ה'לומדים'.

[ג] כך גם בהשגת ההשגחה, בתחילה בשעת הדין נדמה שהכל מוסתר ח"ו ללא השגחה, ואחר שנמתק הדין, אזי מתחיל להתפתח החכמה, בהסתכלות על ההשגחה, לראות איך השי"ת נמצא תמיד עמו ומשגיח עליו, וככל שמהפך מחשבות אלו במחשבתו, כך אמונת ההשגחה הולכת ומתפתחת אצלו, להבין עוד ועוד פרטים במהלך חייו ולראות שהכל הם בעצם מהלך אחד של פלאי ההשגחה. שהתהליך הזה של התפתחות גילוי ההשגחה הוא הטעם של ארץ ישראל.

[ד] אף שתמיד יש השגחה, אך בכל שנה ושנה מתחיל התפתחות ה'חכמה' הזו, שבתחילת השנה יש דורמיטא והסתרת המוחין, ועל ידי הנסירה ותקיעת שופר נמתקים הדינים, ומתחיל להתפתח נקודת החכמה, היינו שנפתח גילוי ההשגחה, שזהו עבודת ראש השנה בהזכרת פסוקי 'מלכויות זכרונות' ו'שופרות', והגילוי הזה הולך ומתפתח וגדול מדרגה לדרגה 'מראשית השנה עד אחרית השנה', שזוכה להיחתם לחיים טובים - לראות ההשגחה בכל השנה.

חוקה חקתי

מקום ובאף עצה של רבינו, לשון מופלא כזה, "שכל המאמין בי, ומי ססר למשמעתי, שיבוא אלי לראש השנה", מחמת שהראש השנה של רביז"ל, הוא נעלה ונשגב לגמרי מכל שיג ושיח, כך שאין לנו שום מושג במהותו, רק הכל תלוי ועומד, בדיבורו של רבינו שאמר, "אם אתה מאמין בי - בוא אלי לראש השנה - - .

ועל כן כנגד כל המניעות וחלוקת העצה המתגברים על כל אחד, ישנה לכאורה עצה אחת פשוטה על כך. שידמה כל אחד לעצמו, הנה רבינו בעודו חיים חיותו, יושב באומן ואומר לכולם "בואו אלי לראש השנה", וישנם ששואלים שאלות, וביניהם כאלו שמעדיפים לבוא בזמן אחר, ורבינו עונה לכולם בלשון ברורה. "יא עסין ניט עסין, יא שלאפין נישט שלאפין, יא דאוונען ניט דאוונען. העיקר להיות אצלי בר"ה, אין דבר גדול יותר מזה". ומוסיף ואומר "התיקונים שאני עושה ופועל בראש השנה, אני לא יכול לעשות כל השנה".

ובאמת כל אחד צריך להתבונן, שכמה שהוא מוסר את נפשו על ההתקרבות לרבינו, ועל כל עיזה שציוה, הרי שכאן מדובר על ענין נורא, ותיקון נפלא כזה, שאין לדמותו שלום דבר אחר. דבר שרבינו בעצמו אומר לנו שאין גדול מזה. אמנם אנו יודעים שאי אפשר לדרוש מהשני מסירות נפש, אבל חובה לדעת במה דברים אמורים, ועד היכן הם מגיעים. ואולי זה יעזור לכל אחד, להתחזק לשבר ולדלג על כל המניעות השונות, אכ"ר.

איתא במדרש שמצוות פרה אדומה נקראת חוקה, לפי שלא גילה בה טעם, אלא חוקה חקתי גזירה גזרתי אין לך רשות להרהר אחריה", כלומר שבכל המצוות ישנה איזו שהיא אחיזה של טעם ושכל בחיוב קיום המצוה, מה שאין כן במצוות פרה אדומה אשר טעמה מכוסה לגמרי.

והנה, דייקא אותה פרה אדומה, שאין לנו תפיסה שכלית בה, כוחה גדול כל כך, עד שטומאת מת, הטומאה החמורה ביותר, הטהרה ממנה תלויה אך ורק באפר פרה אדומה.

כדבר הזה אנו רואים גם לגבי הראש השנה של רבינו, בעוד שכלל העצות של רבינו, על אף שעיקר כוח השפעתם, הוא במדת האמונה של כל אחד ואחד בהם, עם כל זה, אנו רואים שרבינו הליביש אותם בטעמים והסברים שונים, אשר ניתן לסבר בהן את האוזן.

יצא מן הכלל, הראש השנה של רבינו - הוא כעין מצוות פרה אדומה, בו כביכול נשמעים דברי רבינו כאומר לנו, "גזירה גזרתי, חוקה חקתי, ואין לך רשות להרהר אחריה". בענין ראש השנה שלו, רבינו לא מליביש את הענין בטעמים והסברים כדרכו בקודש. וגם אותם המאמרים בהם מדבר רבינו על מעלת ראש השנה אצל הצדיק, נשגבים מדעתינו. והראיה על כך היא, שלא מצאנו בשום

עונג הפרשה

היום הזה

הַסֵּפֶת וְשָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נְהִיִּיתָ
לְעַם לְה' אֱלֹהֶיךָ. וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ
וְעָשִׂיתָ אֶת מִצְוֹתָיו וְאֶת חֻקֵּי אֲשֶׁר אָנֹכִי
מֵצַוְךָ הַיּוֹם (דברים כו, ט).

בפסוק זה הודיע משה רבינו לישראל את אחד מעיקרי עול מלכות שמים, "היום הזה נהית לעם לה' אלהיך", שידע שהשי"ת בחר בו היום הזה ממש שיעבוד אותו.

בחירה זו אינה בחירה כללית בלבד, שהשי"ת בחר בכלל ישראל שהם המה שימליכו אותו בעולם והם שיקבלו שליחות זו להביא את העולם אל תיקונו, ואף אינה רק שליחות פרטית שהשי"ת בחר בכל אחד ואחד באופן כללי שהוא ימלא שליחות זו, אלא בכל יום מחדש השי"ת בוחר בכל אחד מישראל, שגם היום יזכה להביא את העולם לתיקונו, מביא לפניו בהשגחה פרטית את התיקונים שאותם הוא צריך למלאות, ומזהיר אותו לקיים היום הזה את שליחותו. אין חילוק אם נהג אתמול כראוי, או שידוע שלא יוכל להתמיד בעבודתו בימים הבאים, השי"ת שלא אותו היום הזה בפרטיות ואמר לו בלשון יחיד "היום הזה נהיית לעם לה' אלקיך", היום הזה מניתי אותך

לשליח, ועל היום הזה אני מצווה אותך "ושמעתי בקול ה' אלהיך ועשית את מצוותיו ואת חקיו אשר אנכי מצוך היום".

הס ואחר כך כתת

חז"ל דרשו פסוק זה "הסכת ושמע ישראל", הס ואחר כך כתת' (ברכות סג). כלומר תחילה ישמע ידיעה זו בפשטות ואחר כך יכתות שמועה זו לפירורים ועיין בה עד שתתיישב בלב.

כי את דרך זו צריך האדם להשמייע לנפשו בשני דרכים, תחילה עליו לשמוע ולהאזין בפשטות לידיעה זו, לחשוב בפשטות בתחילת היום או בשעה שהוא נזכר ממנה 'הנה היום הזה בחר בי השי"ת להיות לו לעם למלא את שליחותי בעולם'.

אך אחר כך עליו לכתות ולפורר ידיעה זו לפירורים דקים, כי שליחות זו אינה באה באופן קבוע וידוע, פעמים שהיא לחרוש בעמל כפיים ופעמים שהיא מתמלאת בקל, וכך היא פזורה על פני כל היום, וחלק ממנה מגיע בדברים של היסח הדעת.

לשם כך עליו לכתות ידיעה זו לפירורים דקים, לפני כל עבודה או עסק של רשות יחזור וישנן לעצמו שהשי"ת בחר בו גם לשליחות זו בפרטיות, ובוודאי יעזרנו למלאות את שליחותו כראוי.

למעט כבוד עצמו

האם שייך להגיע לדרגא שכל החינוך יהיה מתוך כוונה של כבוד ה'?

במאמר קודם דברנו על כך שצריך האדם לנקות את כל אופן עבודתו בחינוך למען הרבות כבוד ה', ולא בשביל כבוד עצמו.

שזהו עיקר עבודת אלול כמו שאמר רביז"ל (ליקו"מ ו') שעיקר עבודת אלול הוא 'למעט כבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום'. ועיקר הזיכוך הזה של מיעוט הכבוד הוא בענין החינוך, ובפרט בחינוך בני ובנותיו שלו, שהם עיקר הכבוד של האדם שהוא מתכבד בהם, ומעריך את עצמו לפי הצלחתו בחינוכם.

כי כשאין הבנים מכבדים את ההורים, ואין מתנהגים כפי שהיו רוצים, אזי ההורים מרגישים בזיון ומאבדים את כל שיקול דעתם הישרה ועושים מחמת כן הרבה טעויות.

ובהרבה פעמים הבזיון, הוא בזיון עמוק מאוד, שמערער את כל יישותם של ההורים, בדמיון כאילו יש כאן כשלוך בחינוך שהם אשמים בכך, וכל הערך העצמי שלהם יורד.

כי האדם מתייחס לבניו ובנותיו לכושיים שלו, וכמו שאדם אוהב להתכבד על ידי לבוש מכובד, שעל ידי הלבושים שלו הוא מופיע בפני אחרים ומגדיר את מהותו על ידם, כך יש בני אדם שהילדים שלהם הם הלבושים שלהם שעמם מתהדרים בפני אחרים או אפילו בפני עצמם להרגיש שווים מוערכים. וממילא כאשר אין בניהם ובנותיהם מספקים את כבודם, מחמת מומים מולדים ח"ו, או מחמת חסרון הצלחה בחינוך, הם מלאים בצער וכעס, וחיים תחת הרגשת 'בזיון' תמידי.

ודבר זה מתבטא בבית בכל עת שרואים את ילדיהם לנגד עיניהם, ה'בזיון' הפנימי הזה מתעורר מחדש, ויכול לפגוע מאוד בכל היחס אליהם, ובאופן בלתי מורגש רואים הם תמיד רק את חסרונותיהם בדקות בכל דבר, רק מחמת שעצם המפגש עמם מעלה להם את הבזיון, כמו אדם שאין לו לבוש מכובד להודיע על מכובדתו. וגרוע ביותר הוא בעת שהילדים מרגישים בכך.

אף שהוא קשה להיות נקי וזך בכל גישתו לחינוך שיהיה רק בשביל להרבות כבוד ה', ובהכרח שיתערב הרבה מאוד רגשות של כבוד עצמו, אך על כן רביז"ל דייק ואמר 'למעט' כבוד עצמו, ולהרבות' בכבוד המקום.

כי אי אפשר 'לבטל' כבוד עצמו בבת אחת. כי הוא עבודה תמידית, עבודה של כל החיים, קצת 'למעט' ובמקביל 'להרבות', קצת מחשבות מכובד המלך. בכל פעם שנזכר שיש מלך בעולם, יחשוב עוד מחשבה קטנה שעתה ה' מתכבד על ידי הבן הזה, וכך ממילא יהיה איכפת לו פחות מהכבוד של עצמו.

ועל כן מובן עד כמה עבודת אלול הוא להכין את עצמו ליום ההכנתה על ידי שיזכר חינוכו שיהיה רק בשביל כבוד ה', לא רק למען תועלת החינוך שיהיה חינוך אמיתי, אלא באמת בשביל לזכך את ליבם של עצמם לחשוב מכבוד המלך, כי עיקר הכתרת המלך הוא לנקות את המקום שמבזה אותו ביותר.

◆ **בסייעתא דשמיא** ניתן להשיג מכשירים קטנים (שאינם 'מסארטפונים') תומכי אפליקציית 'יודומה' האוקראינית המהווה תנאי כניסה לאוקראינה. להשגת המכשירים ולפרטים ורעיונות נוספים להפטרות מסמארטפונים לכל סוגיהם, ניתן לשלוח פניה ל: izzapp148@gmail.com

◆ בשורה טובה: בס"ד מדינת אוקראינה החלה להכיר במחלימים ובמחוסנים עם חיסון אחד הנושאים תעודה רשמית - כפטורים מחובות ביודו, וממילא בצורך באפליקצייה. כמו"כ, מבחינת הרשויות בארץ, כרגע, כל החפץ ליסע - ייסע בכפוף לבדיקת קורונה שלילית והצהרת בריאות לכולם. אלא שהדברים עשויים להשתנות בכל רגע, והחכם ירחיק עצמו ממתות הלחץ.

◆ לאור קריאת כלל רבני ברסלב צ"ל ויבלחט"א שנגיש לא יהיה בראש השנה בסביבת הציוה"ק הגדוש בימים אלו בעם רב, ע"כ 'איחוד ברסלב באומן' מפרסם בזאת כי מתחם עזרת הנשים בציון הק' יסגר בין יום רביעי כ"ד אלול בשעה 21:00 בערב, ועד יום שישי ד' תשרי בשעה 9:00 בבוקר.

◆ בשל חוסר הודאות בעניין הקיבוץ, המעוניינים להתעדכן בכל המידע והלונותי יוכלו להרשם לתפוצת 'ברסלב גלובל' לכל המידע, גלינות, חדשות - מכלל גוני חסידות ברסלב. יש לפנות: info@breslevglobal.com (הערת מערכת: כמובן שאין בה"ל בכדי לעודד שימוש בדוא"ל למי שאין לו, ואשרי מי שאינו יודע כלל ממכשירים אלו).

◆ ארגון 'כיסופים' בראשות הרה"ח ר' דוד גביצמן שליט"א מפרסם כי החלה להרשמה לקראת ימי ראש השנה הבע"ט במתחם המשותף (מלון 'פאלאס') הכולל אש"ל מלא, מקווה וסעודות בכשרות מהודרת - הכל כדי המלך, עם תפילות, שיעורים וחבורות. ניתן להרשם גם לטיסה בצוותא. 0556697758.

י"ל ע"י מנון עלה לתופה
 בבל נעין או להצטרפות למימים בדוא"ל
 A028080148@GMAIL.COM
 מקס או הודעה קולית
 02-8080148
 במקרים מיוחדים:
 054-8591148 | 053-3175211
 המערכת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

אַבְל מִי שֶׁכִּבֵּר נִכְשָׁל בְּאַיִזָּה חֲטָא וְעוֹוֵן וְאַפְלוֹ אִם הִרְבָּה לַפְשָׁע מָאד מָאד, וְאַפְלוֹ אִם עָשָׂה מָה שֶׁעָשָׂה, אֵף עַל פִּי כֵן אִם יִתְגַּבֵּר אֶת עֲצָמוֹ עַל כָּל פְּנִים לְכַלֵּי לְשַׁכַּח אֶת ה' יִתְבָּרַךְ וְעַל כָּל פְּנִים יִזְכֹּר אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל פֶּעַם וְיִדְגֵּל אֶת עֲצָמוֹ לְכִסְף וְלִהְשִׁתְּקָק לַה' יִתְבָּרַךְ בְּרִצּוֹן חֲזוֹן תְּמִיד זֶה עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה.

וְיִזְכֹּר לְזִמְנוֹת עַל יְדֵי זֶה לְעֲלִיָּה גְדוּלָּה וְכָל הַעוֹנֹת יִתְהַפְּסוּ לְזִכְרֵיהֶן:

(ליקוטי הלכות ח"ב ע"ב ד, טז)

יהלום

עיקר התכלית של האדם בעולם הזה, הוא הרצון דקדושה ל'ה' יתברך:

(ליקוטי הלכות ע"ב ג, ח)

לעסוק בוידויים ולספר את החטאים יום יום, זה דבר מאוד שובר, וקשה נפשית.

רביז"ל גילה (ליקו"מ ו') שעיקר התשובה הוא "ישמע בזיונו ידום וישתוק". כי תשובה משמעותו לשוב להכיר בכבוד ה', וכיון שכל העבירות מושרשים בזה שאדם חושב רק מעצמו והנאתו, לכן צריך להשפיל ולמעט בכבוד עצמו. וזה על ידי שמתוודה, ומזכיר לעצמו כמה הוא חלש ודל כח. וזהו ההבדל בין תשובה שאדם עושה עם עצמו, או תשובה שעושה להשי"ת. תשובה שעושה לעצמו, מעורב בכבוד עצמו, שכואב את מצבו שאינו מצליח. אך כשעושה תשובה להשי"ת, הוא כואב על הצער שעשה להשי"ת שהתרחק ממנו - אני לדודי ודודי לי, השי"ת חפץ בקרבתי, יותר ממה שאני חפץ בקרבתי. ומתוך זה מתעורר הלב להתבייש קצת על מעשיו, ומבקש סליחה, וכבר לא נשבר מכך שהוא העלה את הבעיות על השולחן, אדרבא, הוא יודע ומאמין, שכעת על ידי שסיפר והתוודה על עוונו, השי"ת סלח ומחל, אם כן על מה העצבות, הכל נמחק.

חשבתי שבאלול אזכה להשתנות, ובפועל בכל פעם שאני מנסה להתחיל כל התכניות משתבשות.

כאשר אדם מתעורר לתשובה, השי"ת משבש לו את סדריו שלא ילך לו כרצונו פעם אחר פעם, והכל בשביל שהאדם ישפיל את עצמו, וידע שהכל ביד ה'. זהו עיקר התשובה להשפיל את עצמו ולא להשבר כאשר אינו מצליח. אדרבא להתחזק לחשוב רק מכבוד ה', ולומר: "אני ממילא כבר לא יצליח, אבל מה עם השי"ת, הרי הוא רוצה להיות מלך ואני צריך להמליך אותו", ובמחשבה זו יוכל להתעורר באמת לעבודת התשובה, לחטוף תורה ותפילה ומעשים טובים באמת לכבוד ה', בשפלות והכנעה. ועתה בחודש אלול הוא עיקר הזמן שמישה רבינו עורר את הרצון העליון להשפיע רחמים גדולים על כל איש ישראלי שיוכל לעבוד את ה' בהתחזקות גדול בהשי"ת, ומתוך שפלות גדולה, לספוג כל הבזיונות וחוסר ההצלחות. (עי' ליקו"מ פ"ב תנינא)

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א מוצ' דביהכ"ס נחלת חן הלכה פסוקה

בקשת צרכיו בשבת ויו"ט - ב

בשבוע העבר נתבאר שאסור לבקש על צרכיו בשבת ויו"ט, אך יש אופנים שמותר. ובמאמרנו זה נמשיך עוד מהאופנים המותרים.

טוספס ברכות. כלומר נוסח קבוע לתפלה - אין בזה משום בקשת צרכיו (ירושלמי שם. אור זרוע ב פט. שבולי הלקט, צה. והפוסקים בסיומ קפח ד: דרכי משה ד, שו"ע הרב ד, משנ"ב ט. ודעת הגר"א שרק אם היא נאמרת בתוך ברכה).

ומה שאין מתפללים 'שמונה עשרה' ברכות כמו בימות החול למרות שהוא נוסח קבוע?, הוא מטעם, שלא הטריחו להאריך בתפלה משום כבוד שבת (ברכות כא.). או משום שאם יהיה לו חולה יתפלל עליו והוא מיצר (מדרש תנחומא, וירא).

ועל כן אומרים בשבת: יהי רצון שאחרי ברכות השחר. אלוקי נצור. פיוטים ויוצרות. 'רענו זונינו פרנסינו' שבברכת המזון, שהיא בקשה על הפרנסה. 'הרחמן' שנהגו לאמרם בסוף ברכת המזון, שהם בקשות צרכים. ואפילו במי ששכח 'על הניסים' בחנוכה ואומר הרחמן הוא יעשה וכו'. וכן 'ברכת האורח' שבברכת המזון (שיורי ברכה קפח, א. כף החיים קפז, ד. תשובות והנהגות ב, קכב).

ואם היא קבועה רק לשבת: "א שמונת (תורה לשמה, קיג. רב פעלים ב, מו). ו"א

שאסור (ראה דבריהם להלן לגבי אמירת רבון עולמים בליל שבת, יהא רעוא, יהי רצון בברכת החודש, ועוד).

אופנים שיש מותרים

א. תפלה שזמנה רק עכשיו - "א שמונת (בצל החכמה ה מב. הגר"ק דרך שיחה עמוד ער. הגר"מ שטרנבוך בקובץ בית אהרן וישראל קו עמוד קיח. משנת יוסף ופג, ובח"ט מז).

ויש להסתפק במי שנמצא בכותל המערבי או בקבר צדיק, האם מותר להתחנן על צרכיו, שהרי יכול לבוא לשם בזמן אחר, מה שאין כן כשהזמן גורם העת רצון, אזי אם לא עכשיו אימתי.

ב. בקשת צרכיו על דבר שהוא להבא - נחלקו הפוסקים בזה: "א שמונת, ולא אסרו אלא דבר שיש בו צורך היום (ש"ת הלכות קטנות א סב, לגבי היתר עשיית מי שבידו. משנת יוסף ופג, שבט הקההה גמב, שמונת להתפלל על צרה שלא תבוא). ו"א שאדרבה בזה יש יותר איסור מאשר להתפלל על דבר שיש בו צורך היום (שאלת יע"ץ א, סד).

ג. המבקש שיתן ה' טובה יותר - "א שמונת, ולא אסרו אלא כשמבקש שיציל אותו מאיזה צרה (העטרת זקנים רפה, ג, בשם הלבוש. ו"מ מו"ת מהר"ם